

19de zondag door jaar A

Mt. 14, 22-33

Angst is een slechte raadgever omdat het blind en dom maakt. Een vogel die een kamer binnenvliegt kan dikwijls louter van angst het open venster niet meer zien; een leerling kan, alleen maar door de zenuwen en de angst, de oplossing van een gemakkelijk vraagstuk soms niet meer vinden. Een black-out noemen we dat. Bovendien werkt angst ook verlammend. Denk maar aan de beelden van de tsunami in 2004: mensen op het strand die die enorme watervloed ziet afkomen en zelfs niet proberen te gaan lopen. Met andere woorden: waar angst de bovenhand krijgt, smelten kennis en vertrouwen als sneeuw voor de zon.

Het omgekeerde geldt ook: vertrouwen kan een mens ziende en sterk maken. Wie het vertrouwen geniet van zijn baas op het werk kan soms het schijnbaar onmogelijke presteren. Vertrouwen geven en vertrouwen ontvangen maakt dat een mens boven zichzelf kan uitstijgen.

Met de hulp van die ervaringen over angst en vertrouwen moet ge nog eens terugkijken naar het Evangelie van vandaag. Want Matteüs heeft hier niet de bedoeling één of andere spectaculaire stunt te beschrijven: eigenlijk is het een geloofsverhaal. En daarom is het meer dan zomaar iets wat we ter kennisname aannemen: het kan ons veel leren over ons eigen geloof.

Eigenlijk moet ge Petrus bewonderen dat hij de moed kan opbrengen om de zekerheden van zijn eigen boot te verlaten om zo bij Jezus te komen. Het opgeven van uw eigen zekerheden is in zekere zin de eerste stap op de weg naar het geloof. En natuurlijk is dat iets wat ge doelgericht moet doen: Petrus stapte niet zomaar uit die boot omdat hij daar zin in had, maar omwille van dat ene woordje dat Jezus tegen hem zei: 'Kom!' Geloven is u altijd richten naar een doel waarvan ge gelooft dat het uw hele leven omvat: God. En dat geloof of besef is van de ene kant een gave, van de andere kant echter ook een opgave: wat Petrus deed vroeg een grote dosis moed.

Dat is ook de manier waarop we Petrus zijn eerste stappen over het water zien zetten: vol geloof en vertrouwen. Ge zou dat het 'vuur van het begin' kunnen noemen; de nieuwe bezems die nog goed vegen. Hij lijkt ook in zijn opzet te lukken: vertrouwen of geloven vraagt niet alleen het onmogelijke, maar kan dat ook bereiken; vertrouwen geven en vertrouwen ontvangen is ook in het geloofsproces het fundament. Petrus kon maar over het water lopen omdat hij Degene naar wie hij op weg was, zijn doel, als volkomen betrouwbaar ervaren had. Dat is een stap die van iedere gelovige gevraagd wordt: in gelovig vertrouwen dingen loslaten. Met het oog op de dood is dat bijvoorbeeld een examen wat we vroeg of laat allemaal zullen moeten afleggen: ons leven vertrouwvol teruggeven.

Maar dat moedige begin staat in fel contrast met het plotse twijfelen van Petrus. Het lukken en mislukken van zijn geloof zijn duidelijk met elkaar verbonden. Later, in de Goede Week, zullen we dat nog eens tegenkomen als Petrus eerst bij

hoog en bij laag beweert dat hij Jezus trouw zal blijven tot in de dood, en Hem later tot drie keer toe verloochent. Maar dat maakt het ook heel herkenbaar, want in feite is ieder geloof een twijfelend geloof, en er zal in de hemel geen enkele heilige te vinden zijn die dat niet ondervonden heeft of er nooit voor bezwiken is.

Die hindernissen en tegenslagen, die twijfel en angst zijn ervaringen die iedere generatie terugkomen, en waar we in het Evangelie ook voor gewaarschuwd worden. Maar tegelijk wil dat Evangelie ons ook bemoedigen door die redding van Petrus. Een moedig geloof zal, ondanks angst en tegenwind, toch zijn doel bereiken omdat geloven niet alleen betekent dat wij ons vasthouden aan God, maar God ook ons vasthoudt.

‘Kleingelovige’ noemt Jezus Petrus na zijn redding. Elia, die we in de eerste lezing tegenkwamen, werd ook zo genoemd in de woestijn. In geen van de twee gevallen is dat een verwijt of een scheldwoord: een kleingelovige is geen ongelovige, maar een gelovige op ons formaat, iemand die niet zonder die uitgestoken hand kan, en dat is zeker geen schande. Amen.

Johan Goris, pastoor